

Aleksis K

Apinain kuningas

Safari eteni vaivalloisesti keskellä afrikkalaista sademetsää. Oppaaksi palkatun Jambon silmänvalkuaiset vilkkuivat villisti samaan tahtiin kuin hänen jyrävä viidakkoveitsensä iski oikealle ja vasemmalle katkoen edestään liaaneita, kuristajakäärmeitä ja krokotiilinhäntiä.

Silloin tällöin julma jellonalauma hyökkäsi retkikunnan kimppuun ja onnistui ajoittain syömäänkin jokusen kantajan. Matka kuitenkin jatkui, sillä retkikunta oli ymmärtänyt varautua mahdollisimman kevein kantamuksin. Mukaan oli pakattu vain kaikkein välttämättömin, kuten päiväraha-kaavakkeet, liitua ja kenkälankkia siltä varalta, että joka tilanteessa pysyttäisiin kulloisellakin ulkopo liittisen linjalla.

Yhtäkkiä Jambo löi nenänsä lyttyyn pensaan takana äkkinäisesti kohoavaan kiviseinämään. Hetkessä kantajien joukko hajosi viidakkoon kuin varpusparvi molottaen mennessään pahanpäiväisesti: "Tabu, tabu!"

"Mitä ihmettä? Mitä ne sanovat?" hermoili retkikunnan johtaja, Sir Marcus tulkille.

"Bwana, se olla tabu. Tuo kiwiseinä. Tabu. Sen takana asua Paazio, Suuri Valkoinen Apinoiten Kuningas", sokelsi tulkki itsekkin selvästi hädissään.

"Lorua. Apinoiden kuningas, hah!" rähjäsi Sir Marcus. "Älkää olko lälläreitä, jätkät, tsemppiä tsemppiä, näytetään niille. Poikittaista mailaa vaan jos joku pyrkii iholle!"

Sanojensa pontimeksi hän räiskäytti pari kertaa nahkaruoskallaan, ampuipa vielä mauserillaan ilmaan saadakseen vastahakoiset kantajat takaisin töihin.

Lopulta näiden ei auttanut muu kuin lähteä jälleen liikkeelle, koska

ruokaa ei ollut muualla kuin retkikunnalla. Ympäriin päyillen ja vapisten he aloittivat työlään kaupamisen lähes pystysuoraa seinämää ylöspäin.

Joukko pysähtyi kuin naulittuna rinteeseen puolivälissä, kun ylhäältä kuului vertahyttävä huuto.

"Uuuu-aaaaa-veeee!" Ja vielä uudelleen: "Uuuu-aaaaa-veeee!"

Puolenkymmentä afrikkalaista varisi rinteestä alas tyhjyyteen, ja olipa siinä muillakin tekemistä, niin karmaiseva tuo huuto oli ollut.

"Paazio! Paazio!" kuului tukahduneita huudahduksia värisevästä kantajajoukosta.

"Oli mikä oli, paluuta ei ole", ärjäisi Sir Marcus karskisti. "Eteenpäin, miehet!"

Viimein, kynnet ja polvet verilä, ja kantotuolitkin naaruimuille raapputuneena retkikunta pääsi ylös.

Ja mikä näky heitä siellä kohtasikaan! Kielekkeen yläpäässä roikui liaanista todellinen Apinain Kuningas, villisti killistelevä Paazio, joka oli selvästikin kotoisin sivistyneestä kodista, mutta tavoiltaan täysi metsäläinen.

"No comments, mie Paazio", se toisti moneen kertaan, kun ei muuta ollut viidakon keskellä oppinut. Lopuksi se kajautti ilmoille vielä kerran kammottavan sota-huutonsa: "Uuuuuu-aaaaa-veeee!"

Se riitti Sir Marcuksellekin. Silmät suitsinrenkaina hän joukkioineen kolisteli kipin kapin rinnettä alas, ja osa heistä selviytyikin, tosin niin sekavassa kunnossa, että kukaan ei osannut muuta kuin sopertaa "No comments, no comments".

Ja niin jäi ikiajoiksi selvittämättä, mitä kauheuksia sankarimatkaillijat olivat Afrikan-matkallaan kohdanneet.